

Rdeči agitator

V uredništvu »Rdeče zastave«

»Gospod ravnatelj, neki človek je zunaj,« je javil vratar.

»Človek? Kak človek? Kaj hoče?« je nejevoljno zagodel gospod ravnatelj.

»Delavec je. Z vami bi rad govoril.«

»Delavec?« je zategnil vsemogočni gospod.

»No, naj pride!«

Gospod ravnatelj in glavni urednik »Rdeče zastave« ter obenem poslanec komunistične stranke je spuščal goste oblake dima proti stropu.

V sobo je stopil mož zarjavelega obraza. Imel je samo eno roko. Širokokrajni klobuk

je vzel z glave, ko je že bil v sobi. Trdo je stopil proti pisalni mizi gospoda ravnatelja.

»No, kdo ste, kaj bi radi?« je neprijazno vprašal gospod ravnatelj in poslanec.

»Beuke Janez sem. Po poklicu sem strojni ključavničar. Iz Amerike sem prišel.«

»Iz Amerike? Kje imate listine?«

»Tu, prosim. Vse je v redu.«

S tem je položil pred gospoda ravnatelja šop spisov in knjižic ter nadaljeval:

»Izšolan agitator in novinar sem. Dela do sedaj nisem dobil, čeprav me je prva pot peljala k vodstvu organizacije. Denarja mi je zmanjkalo. Stiska me je pripeljala sem. Dajte mi kako delo. Služil vam bom kot agitator ali kot sotrudnik pri »Rdeči zastavi«.

»Hm, hm!« je godel gospod ravnatelj. »Težko bo šlo! Ni praznega mesta.«

»Poskusite z menoj, tovariš! Ne bo vam žal!« je samozavestno dejal tujec.

»Oprostite!« je ogorčeno pripomnil ravnatelj. »Jaz sem poslanec, ne pa kak tovariš.«

»O, lepo! Častitam!« je pikro odvrnil Beuke. »Pa morda ne želite, da bi vam dajal visoke naslove in se vam klanjal? V naši stranki so vendar odpravili razne naslove.«

Gospod ravnatelj je bil v zadregi.

»O, le kličite me, kakor hočete,« se je prisiljeno namihnul. »Pravite, naj bi vas preizkusil?«

»Da. Dajte mi kak naslov in jaz bom takoj napisal članek ali pa imel kratek agitacijski govor.«

»Dobro. Preizkusil vas bom. Napišite članek o vprašanju: Vera je zasebna zadeva. Takoj bom ukrenil vse potrebno.«

Pozvonil je.

»Peljite tovariša v posvetovalnico,« je naročil slugi, »in mu pripravite vse, kar je potrebno za pisanje.«

Nato se je obrnil k tujcu.

»Koliko časa boste potrebovali?«

»Eno uro.«

»Dobro. Pojdite!«

Sluga je odvedel moža. Gospod ravnatelj pa je skomizgnil in si je začel čistiti nohte.

Zaslišalo se je trkanje.

»Noter!« se je zadrl ravnatelj.

Na pragu se je pojavil pomožni urednik Kont Jakob.

»Pomisli, Adolf, kak sijajen primer imamo!«

»No?«

»Poslušaj! Pred nekaj trenutki smo dobili iz G. brzojavno sporočilo, da so danes aretirali tamošnjega duhovnika zaradi poneverbe; v zadrugi je poneveril 16 tisočakov in baš je hotel pobegniti, ko so ga dobili. Sijajno, kajne? Krasen članek! Dve muhi na en mah: udarili bomo po zadrugah in katoliških duhovnikih.«

»Jakob, ti si osel!« je ježno odgovoril ravnatelj. »V G. sploh ni katoliškega duhovnika, ampak samo evangeličanski. Tisti pa je moj dober znanec, ker sva bila šolska tovariša. On pa gotovo ni poneveril. Dobro ga poznam.«

»Kaj veš, ali je poneveril ali ne? S tem, da je tvoj znanec, še ni rečeno, da ne bi mogel poneveriti.«

»Kdo je poslal tisto poročilo?«

»Tamošnji gostilničar, naš dober pristaš.«

»Gostilničar laže!«

»Laže ali ne laže, je vseeno. Glavno je, da bo v listu senzacija.«

»Ne bo senzacije, ker ne boš pisal o tej stvari!«

»Pač, bom!«

»Ne boš! Jaz sem glavni urednik in ne dovolim, da bi se pisalo o stvari, ki je popolnoma iz trte izvita.«

Kont je nato jezen odšel. Gospod ravnatelj pa si je spet začel čistiti nohte...

Čez pol ure je prišel Benke iz posvetovalnice. Prinesel je članek. Ravnatelj ga je prečital in se čudil.

»Tovariš, častitam vam! Sprejemam vas za sotrudnika. Kmalu pa vam bomo poverili važnejšo nalogo.«

»Hvala lepa! — Ali bi mi mogli dati predujem, da bi si mogel kupiti pošteno obleko?«

»Izvolite!«

Dal mu je tisočak.

Delavec se je poslovil.

Ravnatelj je še enkrat prečital članek. Zadovoljno se je smejal.

»Dobro se razume na stvar. Zdi se mi, da je prav tak nasprotnik vere ko jaz. Pa ni jud. To je dobro. Nejudovskemu agitatorju neumno ljudstvo še bolj verjame...«

Kmalu se je vrnil Kont.

»Adolf, prav si imel. Tisti duhovnik mirno sedi doma. Orožniki so aretirali nekega potepuha. Gostilničar je bil v zmoti.«

»Lagal je! Saj sem rekel.«

(Dalje sledi)

*

SMEJTE SE!

Nedolžna vprašanja

Kdo poje, ko se drugi joče? — Mati, kadar hoče uspavati otroka.

Komu je podoben skopuh? — Debeli svinji. Dokler namreč živi, samo žre in nikomur ne koristi.

Kdaj vidimo z zaprtimi očmi? — Sanje, ki jih vidimo le, če spimo.

Kaj ljudje najraje poslušajo in verjamejo? — Opravljanje in obrekovanje.

Kdaj imajo delavci svojega predpostavljeneega najrajši? — Kadar je »a dopustu.«

*

Pri zdravniku

Zdravnik: »Od česa ste tako zelo nervozni?«

Bolnik: »Od ribjega lova, gospod zdravnik.«

Zdravnik: »To pa je čudno! Saj pravijo, da ribji lov živce miri!«

Bolnik: »Že, ampak jaz nimam pravice za lov!«

Po nedolžnem v časopisu

V nekem mestu so hoteli ugotoviti, koliko ljudi gre dnevno čez mestni most. Gospod Keber čita časopis in naenkrat pravi svoji ženi: »Glej, glej, danes pa časopis tudi o meni piše!«

Žena: »Kako to?«

Mož: »Piše, da gre čez dravski most dnevno deset tisoč ljudi. In jaz sem tudi med temi, ker hodim tam čez v urad.«

Enajsti osel

Priletni mož žene devet oslov, na desetem pa jezdi. Pride potnik za njim. Mož ga nagovori: »Dober dan! Ali niste mogoče srečali kakega osla?«

»Koliko si jih imel?« vpraša popotnik.

»Deset sem jih imel, zdaj pa jih vidim samo devet.«

Popotnik se takoj spomni, da ni vstel tistega, na katerem jezdi, pa mu reče:

»Jaz jih vidim enajst, pa ne deset.«

»E, kako je to mogoče?«

»Glej! Devet jih je pred teboj, eden pod teboj, a ti sam si enajsti!«

Premeteno

Nekdo potoži prijatelju, da ima dolžnika, ki mu noče vrniti posojenih tisoč dinarjev.

»Toži ga!«

»Kako, ko nimam ne prič ne pismenega dokaza!«

»Opominjaj ga, naj ti takoj vrne posojenih tisoč pet sto dinarjev.«

»Saj mi je samo tisoč dinarjev dolžan!«

»Ravno zato! Ogorčeno bo odgovoril, da znaša njegov dolg samo tisoč dinarjev in na tej podlagi ga lahko tožiš.«

Letovišar na Bledu

»Tu je vse zelo drago. Nobena reč nima iste cene ko v Ljubljani.«

»O, pač, poštne znamke!«

»Oh, ko bi bila ta debela svinja iz čokolade!«

*

UGANITE!

Hrast ima dve glavni vej. Vsaka glavna veja ima 6 stranskih vej. Vsaka stranska vejica 13 vejic. Na vsaki vejici je 7 listov. Na vsaka dva lista pride 1 česnja. Koliko je česenj?

(Odgovor: en mrtav in en živ česnek.)

Kadar sem suh kakor vrhica, nisem suh. Suh sem takrat, ko sem debel, da se trkljam.

(Odgovor: tudi oreh, lesnik.)

Kaj vidi kralj redkokdaj, kmet pa vsak dan? (Sebi »kakega«.)

*

IGRAJTE SE!

Cebela

Eden drži na odprti dlani šibo. Drugi hodijo okrog njega in zumljajo kot čebele. Ena »čebela« nenadoma zgrabi šibo in udari po dlani. Če zadene, mora udarjeni dati zalog, če pa šiba samo po zraku udari, ker je oni hitro odmaknil roko, mora »čebela« dati zalog.

*

POIŠCITE!

Paslo se je pet konjev. Štirje so se skrili in peti jih ves preplašen išče. Kje so?